

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Свиленград, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200022 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 22-0351-000532 от
28.11.2022 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР -
Хасково, в частта, с която на Ю. Д. А. с ЕГН ***** от град
*****, със съдебен адрес: град Свиленград, ул.„Г.
Скрижовски” № 1, област Хасково, чрез адвокат Т. К., за нарушение на чл. 6,
т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено
административно наказание „Глоба” в размер на 200 лв. (пункт 2).

В останалата си част по пункт 1 и по пункт 3, НП е влязло в сила, тъй
като не е обжалвано.

Жалбоподателят Ю. Д. А. моли за отмяна на НП в обжалваната част, тъй
като фактическата обстановка, отразена в него не кореспондирала на
действителната такава.

В съдебната фаза, редовно призована, жалбоподателят Ю. Д. А., не се
явява. За нея се явява адвокат Т. К., която пледира за отмяна на НП в

обжалвана част, тъй като не било установено извършване на нарушението. Претиндира разноски по делото. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират гласни доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 31.10.2022 година около 04.45 часа в град Свиленград, област Хасково, по улица „Генерал Струков” на кръстовището с улица „Христо Ботев”, посока булевард „България” се движи моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил марка „Мерцедес”, модел Е 320 ЦДИ с държавен регистрационен номер ***** – собственост на Г. Д. Я. от град Свиленград, област Хасково като не спазва предписанията на знак Б2, т.е. на спира на пътен знак „Стоп! ...”. Блъска се в електрически стълб, находящ се пред дом № 14а, като в резултат удара цялата предница на автомобила е „смляна”, деформирана (видно от данните, съдържащи се в Протокола за пътно-транспортно произшествие (ПТП)).

На място са изпратени полицейските служители от състава на автопатрула, включително свидетелят Г. Д. Г. (служител в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково), които искат съдействие от служителите на звено „Пътен контрол”, като на място пристига свидетелят Д. Н. Д., който констатира, че А. не е спазила предписанието на пътен знак Б2, т.е. не е спряла и се е блъснала в електрическия стълб като цялата предница на лекия автомобил е деформирана. Тези обстоятелства отразява в съставения

Протокол за ПТП.

На посочената дата и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Д. – Младши автоконтрольор, II степен в звено „Пътен контрол” към Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя против жалбоподателя А. (относно факта на управление от нейна страна е налична Декларация в този смисъл) и в нейно присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия ГА и с № 623044. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с неспазване на предписанието (нарушаване) на знак Б2 - „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство!”, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 6, т. 1, предложение трето от ЗДвП, която вписва за нарушена. Нарушителят А. е запозната със съдържанието на АУАН, т.е. предявен ѝ е. Сочи, че няма възражения против констатациите на Акта, което и е вписано в съответната графа. Срещу подпис получава екземпляр от Акта.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 22-0351-000532 от 28.11.2022 година, в което в пункт 2 посочва процесното деяние. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН относно това нарушение, както и правната му квалификация, дадена от контролния орган - чл. 6, т. 1 от ЗДвП и налага на жалбоподателя А. административно наказание „Глоба” в размер на 200 лв. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя А., на 09.12.2022 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. В същия смисъл е и информацията, съдържаща се в Справката за нарушител. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от

приетата по делото Заповед № 81213-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Д. Н. Д. заема длъжността Младши автоконтрольор, II степен в звено „Пътен контрол” към Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково и от Писмо с рег.№ 351000-233 от 13.01.2023 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя А., в която е отбелязано че има налагани санкции с влезли в сила НП и Фиш за различни административни нарушения на ЗДвП, както и не са й налагани принудителни административни мерки.

По делото бе допуснато и разпитано в процесуалното качество на свидетел и лицето Г. Д. Г. – приятел на А., който установи пред настоящия Съдебен състав, че на въпросния знак „Стоп! ...”, А. е спряла, след което е подала повече газ и се е блъснала в стълба и в гумата, поставена в близост до него.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП в обжалваната част, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 20.02.2023 година свидетели – Д. Н. Д. и Г. Д. Г. . Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на полицейските служители, които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява свидетелите Д. Н. Д. и Г. Д. Г. да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН относно процесното нарушение. Основания за критика по отношение на свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното им

качество – служители на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията на посочените двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт, че А. не е съобщила поведението си с пътните знаци, поради което е предизвикала ПТП. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

Не се оцениха с доверие от Съда, показанията на свидетеля Г. Д. Г., допуснат до разпит в съдебното производство по искане на жалбоподателя А., тъй като ги счита за тенденциозни поради близките му отношения с жалбоподателя А., от тук и заинтересоваността му от изхода на делото. Ето защо изложеното дава достатъчно основание на Съда да счита същите за недостоверни и предубедени, ориентирани към прикриване на обективната истина по делото, в опит за изграждане на защитна версия на жалбоподателя А.. Поради това Съдът не цени с доверие и отказва да кредитира показанията на свидетеля Г. Д. Г., поради което ги изключи от доказателственото обсъждане и не ги ползва при формиране на фактическите и правните си изводи. Но дори и да се вземат предвид тези свидетелски показания, то те не биха променили изводите на Съда, тъй като звучи неправдоподобно версията, изложена от посочения свидетел, тъй като не е възможно при разстояние около 10 метра от знак „Стоп!” до стълба и последвалия удар пораженията

върху колата да са толкова големи – деформирана е цялата предница или както заяви свидетелят Д. - „смляна”. Няма как за 10 метра и при ляв завой да се получи толкова голямо ускорение на скоростта с оглед констатираните поражения по колата. Отделно от това изложеното звучи нелогично предвид посоченото от свидетеля Д., който въз основа на професионалната си практика е категоричен, че А. не е изпълнила предписанието на знак Б2 и именно това е отбелязал в Протокола за ПТП като причина (в тази връзка изложеното от адвокат К. относно причината за ПТП, посочена в Протокола за ПТП не отговаря на действителността – действително Д. не е посочил изрично че А. не е спряла на знак „Стоп!”, но е посочил, че не е изпълнила предписанието на знак Б2, т.е. с различни думи е описал същата фактическа обстановка, респ. причина за ПТП.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. Съдът кредитира и другите налични в кориците на делото писмени документи, тъй като не са в противоречие с тези доказателства, които се кредитират.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Деловодството на АНО, от надлежно легитимирано за това

действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и деулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН, Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с вх.рег.№ 939 от 01.02.2023 година. Ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази част в резултат на плащане на финансовата санкция.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

-

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, в частта по пункт 2, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до незаконосъобразност.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, като констатиращият и санкционният актове в частта по пункт 2 имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да

е неяснота относно вмененото на жалбоподателя А. противоправно деяние, съответно не е нарушено по никакъв начин правото ѝ да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова). Фактът, че при посочване на нарушената правната норма по отношение на нарушението по пункт 2 и изписването на относимия текст, актосъставителят е смесил правната норма и текста ѝ, респ. разделил правната норма, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания А., защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какъв автомобил е управлявала, какво е извършила). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДВП. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. Същото се отнася и до НП – вярно е че при посочване на нарушената материалноправна разпоредба не е посочено конкретното предложение, но словесно е изписано точно и ясно извършеното деяние, което е напълно достатъчно за наказаното лице А. да разбере в какво точно е обвинена. Вярно е също така, че при изписване на нарушената материалноправна разпоредба е посочено, че е налице и нарушение на маркировката, като липсва подобно описание в обстоятелствената част на АУАН и в НП, но това не представлява съществено процесуално нарушение с оглед изложеното по-горе относно съдържащите се конкретни факти по случая в обстоятелствената част на Актовете.

Действително в АУАН не е посочен личния адрес на полицейския служител Г. и датата му на раждане, но тези реквизити следва да са налични в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите му имена и адреса по местоработата му е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираното несъответствие не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да

повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. По изложените съображения Съдът не намира, че е налице допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с факта, че в АУАН е посочена грешна година на раждане на А. и тъй като е посочено ЕГН, което е вярно.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.2. от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейските органи от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 31.10.2022 година актосъставителят Д. Н. Д. е заемал длъжността „Младши автоконтролър”, II степен, в звено „Пътен контрол”, Група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а Група „Охранителна полиция” е структурно звено и част от състава на МВР. Предвид изложеното актосъставителят Д. Д. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП – Бончо Цветанов Бонев, е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП в частта по пункт 2 не страда от формални недостатъци в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

–

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение в частта по пункт 2. Тежестта за установяване на конкретното деяние, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Не се спори, че към момента на деянието, жалбоподателят А. е имала качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадена легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители, са категорични, че именно А. е била водач на процесния лек автомобил, тъй като е подписала Декларация в тази насока, на нея е съставен АУАН, при което тя не е възразила, не е подала възразение, не е посочила подобно възразение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. Тъй като в случая жалбоподателят А. не оспорва това обстоятелство, Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Съгласно чл. 6, т. 1 от ЗДвП, „участниците в движението: 1. съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка;”.

Фактите, установени по делото не оставят съмнение за извършване на нарушението по пункт 2 от страна на жалбоподателя А.. Посоченият знак Б2, съгласно чл. 45, ал. 2 от Правилника за приложение на ЗДвП има следното наименование: „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство!”. В атакуваното НП, а преди това и в АУАН, въз основа на който то е издадено, е посочено изпълнителното деяние на нарушението така както законодателят го е въвел – водачът на МПС като участник в движението да съобрази поведението си с пътните знаци – в случая със знака Б2, т.е. в конкретния случай да спре. Следователно, обосновано и в съответствие с материалния закон е ангажирана отговорността на жалбоподателя А. за нарушението по

пункт 2 от НП, защото като участник в движението по пътищата не е съобщила своето поведение с пътен знак и по този начин е изпълнила състава на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

Установи се, че А. не е спряла на знак „Стоп”, което се обосновава и от разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, според която редовно съставените Актове имат доказателствена сила до доказване на противното. Движението на лекия автомобил марка „Мерцедес” с превишена скорост не представлява основание за отпадане задължението на водача му А. да съобщава поведението си с пътните знаци. Едно от задълженията на този водач е да спре на знак „Стоп” независимо дали има движещи се по пътя с предимство МПС и от събраните доказателства се установява по категоричен начин, че А. не е изпълнила това свое задължение на водач на МПС, нормативно скрепено в чл. 6, т. 1 от ЗДвП. В тази насока са изявленията на свидетелите – полицейски служители, които установяват по несъмнен начин, че превозното средство, управлявано от Ю. Д. А. е било след знак „Стоп”, движейки се по улица „Генерал Струков” и на кръстовището с улица „Христо Ботев” и е причинено ПТП в резултат на сблъсък с електрически стълб. Доколкото в случая е безспорно, че същата се е движила по път без предимство, то на кръстовището, регулирано със знак Б2, не е съобщила поведението си с пътния знак и нито едно от останалите събрани по делото кредитирани доказателства не опровергава тези факти. Същите факти са обективирани в съставения АУАН, който се възприема от Съда за редовно съставен от компетентно длъжностно лице и съдържащ всички задължителни реквизити, предвидени в чл. 42 от ЗАНН, поради което (както вече бе посочено) и констатациите в него следва да бъдат зачетени като ползващи се с презюмирана доказателствена сила.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят А. е разбирала свойството и значението на извършваното и е могла да ръководи постъпките си. Съзнавала е общественотоопасния характер на извършваното от нея деяние, предвиждала е настъпването на общественотоопасните последици. Била е напълно наясно относно факта, че като участник в движението следва да съобщи поведението си с пътните знаци.

Деянието не съставлява престъпление.

Действително в АУАН и в НП не са посочени конкретните елементи на ПТП (материални щети, телесни увреждания и т.н.) съгласно § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, но това в случая не води до незаконосъобразност на НП, тъй като приложимата в случай санкционна разпоредба не предвижда да са налице конкретни елементи от ПТП, а само да е налице ПТП, а такова в случая е безспорно установено предвид доказвания сблъсък на управляваното от А. МПС с електрическия стълб.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението по пункт 2. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така поради наличието не само на смекчаващо (фактът, че не е осуетила или възпрепятствала проверката по някакъв начин), но и на отегчаващо (други нарушения на правилата за движение по пътищата, за които са наложени санкции, които явно не са изиграли своя поправителен и превъзпитателен ефект) обстоятелства. В тази връзка не може да се отчете като смекчаващо вината обстоятелство възрастта на нарушителя А., доколкото възрастта от 21 години предполага житейски опит, който е достатъчен, за да може лицето да направи оценка на деянието си по начин, позволяващ му да не извършва противоправни такива. Т.е. тази възраст не може да бъде определена като достатъчно млада, за да обоснове наличието на смекчаващо вината обстоятелство. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Приложената от АНО санкционна норма на чл. 179, ал. 2, вр.ал. 1, т. 5, предложение първо от ЗДвП съответства на установеното нарушение, тъй като който поради неспазване предписанието на пътните знаци причини ПТП, се наказва с Глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление.

Действително при посочване на конкретната хипотеза на санкционната норма - чл. 179, ал. 2, вр.ал. 1, т. 5 от ЗДвП, отнасяща се до настоящия случай, са посочени предложение първо и второ, като правилното е само първото предложение, но както в АУАН, така и в НП е направено достатъчно ясно описание на нарушението по пункт 2 и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради което не се е стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем.

Административното наказание, наложено за нарушението по пункт 2, е правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочената сума. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не съществува, предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето му под този минимум.

Така наложеното с обжалваното НП административно наказание по пункт 2, Съдът намира за необходимо за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

По разноските:

С оглед изхода на делото такива не се дължат на жалбоподателя, т.е. искането следва да се остави без уважение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 22-0351-000532 от 28.11.2022 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, в частта, с която на Ю. Д. А. с ЕГН ***** от град *****, за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200 лв. (пункт 2).

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя Ю. Д. А. с ЕГН ***** от град *****, за присъждане на разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____